

19 Φεβρουαρίου, 1991

(ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5242).

Χρήση μεγαφώνων σε δημόσιο χώρο χωρίς άδεια της αρμοδίας αρχής κατά παράβαση του άρθρου 187 (1) (α) (2) του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154.

5 Λέξεις και Φράσεις — "Δημόσιος χώρος" — Άρθρο 4 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154 — Η τέλεση της πράξης σε δημόσιο χώρο αποτελεί βασικό στοιχείο στο αδίκημα.

Λέξεις και Φράσεις — "Δημόσιος χώρος" — Σύγκριση μεταξύ του ορισμού στο άρθρο 4 του Ποινικού Κώδικα και Αγγλικών νομοθετημάτων.

10 Ποινή — Επιβολή προστίμου ΑΚ30.-

15 Ο εφεσείων που ήταν ο ιδιοκτήτης της μπυραρίας "Βαβυλών" στη Λευκωσία κατηγορήθηκε για χρήση μεγαφώνων κατά παράβαση του άρθρου 187 (1) (α) (2) του Ποινικού Κώδικα. Ο πρωτόδικος Δικαστής αποφάσισε ότι η μπυραρία του εφεσείοντα είναι δημόσιος χώρος για τους σκοπούς των διατάξεων που δημιουργούν το αδίκημα και τον καταδίκασε σε πρόστιμο ΑΚ30.- και ΑΚ3.- δικαστικά έξοδα.

20 Ο εφεσείων εφεσίβηλε την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου υποστηρίζοντας ότι η ερμηνεία του όρου "δημόσιος χώρος" που δόθηκε από το Δικαστήριο δεν ήταν ορθή και ότι η μπυραρία δεν αποτελεί δημόσια αλλά ιδιωτική περιουσία και σαν τέτοια βρίσκεται έξω από τα όρια του νομοθετικού ορισμού.

Το Ανώτατο Δικαστήριο ατέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

1. Σύμφωνα με τις ερμηνευτικές διατάξεις του άρθρου 4 του Ποινικού Κώδικα ένας τόπος μπορεί να αποτελεί δημόσιο χώρο παρά το γεγονός ότι ο ιδιοκτήτης του έχει δικαίωμα να αποκλείσει την ελεύθερη είσοδο σ' αυτό μεμονωμένων ατόμων ή ακόμα ομάδων ατόμων.

5

2. Ο σκοπός του νόμου ασκεί επίδραση στην προσέγγιση της ερμηνείας του και κατά συνέπεια το άρθρο 187 του Ποινικού Κώδικα σκοπό έχει την περιφρούρηση της ηρεμίας των περιοχών και τον περιορισμό της ηχορύπανσης.

3. Η μπουραρία όπως και το μπαρ είναι κέντρα αναψυχής και σαν τέτοια συνιστούν δημόσιους χώρους κάτω από την έννοια του άρθρου 4 του Ποινικού Κώδικα.

10

Η έφεση απορρίπτεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Castelow and Another v The Police, (1970) 2 C.L.R. 141;

15

Elkins v Cartledge, [1947] 1 All E.R. 829;

Brannan v Peek, [1948] 1 KB 68;

Cawley v Frost, [1976] 3 All E.R. 743.

Έφεση εναντίον Καταδίκης.

Έφεση εναντίον της καταδίκης από τον Ανδρέα Ευθυμιάδη ο οποίος βέθηκε ένοχος στις 15 Ιανουαρίου, 1990 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 29517/89) στην κατηγορία χρήσης μεγαφώνων χωρίς άδεια κατά παράβαση του άρθρου 187 (1) (α) (2) του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, και καταδικάστηκε από τον Κραμβή, Ε.Δ. σε πρόστιμο £30.-.

20

25

Χρ. Κινάνης για τον εφεσεύοντα.

Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.

Cur. adv. vult.

30

-ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Σ. Νικήτας.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Η χρήση μεγαφώνων σε δημόσιο χώρο χωρίς άδεια της αρμόδιας αρχής είναι αξιόποινη πράξη. Το άρθρο 187 (1) (α) (2) του Ποινικού Κώδικα προσδιορίζει το αδίκημα και την ποινή του. Ο εφεσείων κατηγορήθηκε για λειτουργία μεγαφώνων κατά παράβαση των διατάξεων αυτών, αλλά δεν παραδέχθηκε. Ύστερα από σύντομη ακρόαση το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας τον βρήκε ένοχο και τον καταδίκασε σε πρόστιμο £30.-. Επίσης τον διέταξε να πληρώσει τα έξοδα της δίκης ανερχόμενα σε £3.-.

Κατά τον ουσιώδη χρόνο ο εφεσείων ήταν ιδιοκτήτης και υπεύθυνος κέντρου αναψυχής στη Λευκωσία, γνωστού ως μπυραρία "Βαβυλών". Βασικό στοιχείο που συνθέτει την έννοια του αδικήματος είναι η τέλεση της πράξης, που αποτελεί την αντικειμενική υπόσταση του, σε δημόσιο χώρο. Αυτό είναι και το μόνο ερώτημα που εγείρεται στην έφεση, κατά πόσο, δηλαδή, το κέντρο του εφεσείοντα μπορεί να θεωρηθεί δημόσιος χώρος για τους σκοπούς των διατάξεων που δημιουργούν το αδίκημα. Βασιζόμενος στο προηγούμενο *Anthony Castelow and Another v. The Police*, (1970) 2 C.L.R. σελ. 141, ο πρωτόδικος Δικαστής απάντησε το ερώτημα καταφατικά με αποτέλεσμα να καταλήξει αναπόφευκτα, ενόψει των παραδεκτών γεγονότων, σε καταδικαστική απόφαση.

Ο νομοθέτης συχνά κάμνει χρήση ορισμών για να καθορίσει το νόημα συγκεκριμένων λέξεων στα νομοθετικά κείμενα για να αποφεύγονται ασάφειες και αμφιβολίες. Έτσι, σύμφωνα με τις ερμηνευτικές διατάξεις του άρθρου 4 του Κώδικα, η φράση "δημόσιος χώρος" ή "δημόσιο υποστατικό" περιλαμβάνει δημόσια διάβαση και κτίριο, όπου εκάστοτε το κοινό έχει δικαίωμα ή άδεια εισόδου - αποδίδεται με την αγγλική διατύπωση στο πρωτότυπο "the public are entitled or permitted to have access" - χωρίς όρους ή υπό τον όρο πληρωμής.

Ο δικηγόρος του εφεσείοντα αμφισβήτησε την ορθότητα της προσέγγισης του δικάσαντος Δικαστηρίου. Η εισήγηση είναι ότι η συγκεκριμένη μπυραρία, ή οποιαδήποτε

άλλα όμοια υποστατικά αποτελούν ιδιωτική περιουσία. Κατά συνέπειαν, ο ιδιοκτήτης μπορεί να απαγορεύσει την είσοδο σε οποιοδήποτε άτομο ή να ζητήσει από οποιοδήποτε θαμώνα του κέντρου να το εγκαταλείψει και γενικά να ασκήσει όλα τα δικαιώματα που απορρέουν από την ιδιωτική ιδιοκτησία. Επομένως η μπυραρία δεν έχει το χαρακτήρα δημόσιας περιουσίας και είναι φανερό, κατέληξε, πως βρίσκεται έξω από τα όρια του νομοθετικού ορισμού. 5

Ένας τόπος μπορεί να αποτελεί δημόσιο χώρο παρά το γεγονός ότι ο ιδιοκτήτης του έχει δικαίωμα να αποκλείσει την ελεύθερη είσοδο σε αυτόν μεμονωμένων ατόμων ή ακόμα ομάδων ατόμων. Το επιχείρημα του κ. Κινάνη, που βασίζεται στα δικαιώματα που συνεπάγεται η ατομική ιδιοκτησία, απαντά με πληρότητα η αγγλική απόφαση *Elkins v. Carlidge*, [1947] 1 All E.R. 829. Ο Αρχιδικαστής Goddard παρατήρησε σχετικά: 10

"It was a private field, and no doubt it could have been closed in at any time, and I have no doubt that the proprietor of the field could have objected to any particular person going into it. The public had not a legal right which they could enforce of access to the field, but it was a public place for the purposes of this section because at the relevant time the public were being invited to use it". 20 25

Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο παραλληλισμός είναι άμεσος διότι ο ορισμός του άρθρου 4 καλύπτει και την περίπτωση που το κοινό έχει άδεια εισόδου όπως στην *Elkins*, ανωτέρω.

Σε επίρρωση των ισχυρισμών του ο συνήγορος μας είχε παραπέμψει στην επίσης Αγγλική απόφαση *Brannan v. Peck*, [1948] 1 K.B. σελ. 68. Αρχεί όμως ένα γενικό βλέμμα στον ορισμό του public place κάτω από την Street Betting Act 1906 για να διαπιστωθεί ότι αποκλίνει ουσιαστικά από εκείνον του Ποινικού Κώδικα. Ορθά λοιπόν ο πρωτόδικος Δικαστής αρνήθηκε να την ακολουθήσει. Ομοιό- 30 35

τητα στη λεκτική διατύπωση έχει ο κοινός ορισμός δύο άλλων Αγγλικών νομοθετημάτων: Firearms Act 1968 και Public Order Act 1936, όπως τροποποιήθηκε. Έχει ως εξής:

- 5   "' Public place' includes any highway and any other premises or place to which at the material time the public have or are permitted to have access, whether on payment of otherwise;"

10   Στην υπόθεση *Cawley v. Frost*, [1976] 3 All E.R. 743 έγινε δεκτό ότι ακόμα και χώροι σ' ένα ευρύτερο δημόσιο μέρος, στους οποίους απαγορεύεται η είσοδος στο κοινό, θεωρούνται δημόσιοι σύμφωνα με τον παραπάνω ορισμό. Είναι σημαντικό ότι ο Αρχιδικαστής Widgery επισημαίνει ότι ο σκοπός του νόμου ασκεί επίδραση στην ερμηνευτική
15   προσέγγιση. Και δεν πρέπει να λησμονείται ότι το άρθρο 187 αποσκοπεί στην εξασφάλιση της ηρεμίας των περιοί-
κων και ευρύτερα στην περιστολή της ηχορύπανσης.

20   Πέρα και πάνω από τη θεμελίωση αυτή η υπόθεση *Anthony Castelow*, ανωτέρω, αποφάσισε ότι κέντρο αναψυχής, όπως το μπαρ, συνιστά δημόσιο χώρο κατά την έννοια του άρθρου 4. Και ασφαλώς δε χωρεί διάκριση μεταξύ μπυραρίας και μπαρ.

Για τους προεκτεθέντες λόγους καταλήγουμε ότι η κατάδικη του εφεσείοντα ήταν ορθή.

Η έφεση απορρίπτεται.